

Mění se svět kolem nás, mění se i medicína. Přicházejí nové nemoci, do praxe jsou uváděny nové léky a léčebné postupy a i vztah mezi lékařem a pacientem se mění. Nastává posun od paternalistického přístupu k partnerskému vztahu, kdy je lékař pacientovým průvodcem léčbou a jejími možnostmi. S rozvojem globalizace a nárůstem migrace se také mění spektrum pacientů, se kterými se setkáváme. V ordinaci zaznívají i jiné jazyky než čeština a slovenština. Stále častěji slyšíme angličtinu, němčinu, vietnamštinu, španělštinu, ale i méně obvyklé jazyky jako japonštinu, portugalštinu, arabštinu a mnohé další. Nároky na zdravotnický personál se zvyšují. Téma své diplomové práce Prevence jazykových bariér při poskytování zdravotní péče jsem si vybrala na základě svého dlouhodobého zájmu o sociálně-ekonomické aspekty zdravotní péče. Při sběru literatury jsem byla překvapena kolik informací a studií je k dispozici v zahraničí, obzvláště ve Spojených státech. Příjemným zjištěním bylo, že i u nás je této problematice v posledních letech věnována pozornost, alespoň v teoretické rovině. Výsledky z malého průzkumu mezi zdravotnickými zařízeními v ČR tak pozitivní nejsou a naznačují možnosti dalšího vývoje. Věřím, že se mi podařilo shromáždit relevantní informace a v závěru navrhnout některá řešení, která by mohla přispět k odtraňování jazykových bariér ve zdravotnictví v České republice.